

ЦВЕТАН СЕВЕРСКИ 5:2 ЗА ПРИРОДАТА

chitanka.info

Трагично първо полувреме — два на нула за роботите. Разбира се, това съвсем не ни изненада, но, нали знаете, ние хората си имаме една надежда, която е винаги с нас. Навсякъде...

По трибуните на училищния стадион вреше. Публиката какво ли не правеше, за да окуражи нашия отбор — беше намерила от музея на спорта някакви стари звънци (в една книжка съм чел, че някогашните хора такива звънци поставяли на овцете), кречетала от прастари воденици, тромби и ред други алармаджийски средства, но безрезултатно. А преди две години станахме градски първенец и получихме златна купа с изображението на прославен някогашен футболист на име Пеле. Цялото училище го наградиха с екскурзия до Червената планета. Славна работа беше! Но тогава роботите нямаха отбор.

Пак за това първо полувреме. Тъжна история. Всяко наше нападение се разбиваше, както биха се изразили спортните журналисти, в отлично съчетаните позиции на кибернетичните бранители. Дори класната викаше с цяло гърло на Сашо, нашия централен нападател, че ако вкара гол на роботите, за годината ще му бъде закръглена тройката. На него чак криле му поникваха, защото, както знаем, бе най-здравият двойкар в класа. Но и неговите финтови движения не подминаваха центъра. Топката се лепеше само по краката на „автоматите“.

Трудно се играе срещу работи. Бях чел в едни много стари вестници, че на времето, когато кибернетичните машини били едва открити, хората играели шах с тях и често ги побеждавали. Интересно, как е ставало това...

Но ето започва и второто полувреме. Нашите момчета веднага атакуват, а топката пак едва прехвърля центъра. Роботите играят без напрежение, умно и съобразително. Задържат топката, убиват темпото, а това още повече изнервя нашите състезатели.

Така се изнизаха минутите и малко преди края ние виждахме краха на отбора „Смелчак“. (Това име ни хрумна, като разглеждахме една отдавнашна спортна книжка, в която се разказваше за някакъв добър български отбор „Смелчак“).

Часовникът на автосигналното табло безжалостно отмерваше последните няколко минути, когато се случи нещо необичайно.

Ненадейно небето загърмя и тук-там проблеснаха светкавици. Веднага роботковците, както ги наричахме, се стъписаха и взеха да грешат.

— Изплаши ги дъжда! — викна някой. Мнозина се засмяха.

— Хайде, нашите! — закрещяхме ние, защото видяхме как Сашо премина няколко бранители и се озова сам срещу вратаря на кибернетковците.

— Голлл! — ревноха трибуните.

Нали ви казвам — всякога има надежда. Играта започна от центъра. Небето пак затрещя, дъжд нямаше, само тъмни облаци похлупиха стадиона. Нова грешка на бранител и Сашо отново проби по фланга и след секунда острият му удар прониза вратаря.

Два на два.

Настана радост и объркване. Публиката не вярваше на очите си. Къде са непогрешимите роботковци? Те тичаха като пияни по терена и викаха помежду си само: „Грешка, грешка...“ Няма да ви изреждам възбуденията до края. Последната свирка на следящото устройство, с което преди няколко години смениха футболните съдии, поведе към съблекалните двата отбора при резултат 5:2 за „Смелчак“. Роботите най-после бяха победени и нашите момчета можеха да си отдъхнат.

Директорът ми събра да поздравя пред публика младите „смелчаци“. Той целият сияеше. Говори ни надълго за безпределните човешки възможности във всички области на живота и накрая пожела на нашите футболисти отличен успех.

След него думата взе учителят по физика и кратко обясни този случаен природен експеримент. Да, да! Така го нарече — природен експеримент.

Всички зяпнахме.

Когато небесните електрически товари се разреждали, създавали невероятни смущения в настроените кръгове на роботите, чрез които те улавяли всяко намерение на противника. Грешките в този случай станали неизбежни, а нашите момчета това и чакаха — хат, пет гола на бърза ръка.

Просто и логично обяснение.

— Интересното обаче — допълни учителят — е как неясните електрически товари са улучили същата честота. Случайността е голяма — и той изреди от какъв порядък е тя.

— Ученици, все пак Природата победи, нашата, човешката природа — бързо съобрази директорът, но се усъмни дали природата е само човешка и замълча.

Възгласи на разочарование изпълниха училищния двор. Нима победата беше случайна? Нашата, извоюваната с толкова пот победа? Значи, следващия път ако не гърми, и то с тая честота...

— Ще гърми, ти казвам — прегърна ме малко фамилиарно Пешо Релето, когото изобщо не видях на стадиона и сега се учудих откъде изникна. — Ще гърми, и то с тая честота, с която ще играят роботковците... Какво ме гледаш като паднал от Марс, ела да ти покажа устройството.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 98/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.